

Моя улюблениця

Микола Магера

То було за Виборгом, що недалеко Санкт-Петербурга, у липні 1944 року. Ми тримали оборону у лісі, який нагадував частокіл з товстих цурпалок. Це була робота снарядів і бомб, куль і мін. А ще не бачив там жодної живої пташки, навіть комарі покинули ті вогняні місця.

Десь о десятій ранку почався запеклий бій з фашистами. І раптом щось вдарило мене у плече так сильно, що я звалився без пам'яті.

Скільки я тоді лежав і стікав кров'ю, то один Бог знає. А прийшов до свідомості від того, що десь зверху, наді мною, журно співала пташка:

- Цінь-цінь-цінь, цінь-цінь-цінь, цінь-цінь-цінь...

Я розплющив очі, глянув на сонце (а лежав тоді горілиць) – і попливли величезні широкі жовті кола... Я знову впав у забуття. І прокинувся від уже чутого "Цінь-цінь-цінь". Розкрив очі, глянув на спиланий снарядами сосновий стовбур і помітив на зламаній гілочці невелику пташку, що кликала мене до життя. То була синичка! Фінська синичка, не наша, українська, але рятувала вона мене, українця, що завойовником прийшов у її, фінські, ліси. Прийшов, правда, не з власного бажання...

Тоді синичка не давала мені заснути, вона співала безугаву, ніби була посланцем від Бога чи від рідної неньки з далекої України.

З того часу синичка – то моя улюблена пташка!